

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 490 ■ 1 Temmuz 2014 ■ Fiyatı: 1 TL.

Hırsızların, ırkçıların Cumhurbaşkanı adayına karşı

Adayımız Demirtaş

Oylar barışa!
Oylar özgürlüğe!
Oylar değişime!

**Güney Afrikalı
işçiler kazandılar**
sayfa 3

**Barış süreci yasal
çerçeveye oturuyor**
sayfa 4

**Eylülde havalar
sizce nasıl olacak?**
sayfa 5

**AKP'den grev
yasası**

sayfa 7

Oylarımız mücadeleye direniş

Cumhurbaşkanlığı adayları belli oluyor. HDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş cumhurbaşkanı adaylığını açıkladı. CHP ve MHP'nin adayını açıklamasının ardından biz de adayımızı açıklıyoruz.

HDP'nin adayını açıklama süreci biraz uzadı. Bunun nedeni HDP değil ama. Adayın açıklanmasının bu kadar sürmesinin nedeni CHP ve MHP'nin Ekmeleddin İhsanoğlu'nu aday olarak öne sürmesinin ardından ulusalcı sosyalistlerin HDP'ye ortak aday çıkartmayı teklif etmesi.

Bu teklifin nedeni Ekmeleddin İhsanoğlu'nun aynı zamanda faşist MHP'nin de aday olması değil. Bu teklifin nedeni, İhsanoğlu'nun İslamcı olması. Vakti zamanında İslam Birliği başkanlığı yapmış olması.

Yani faşistlerle birlikte örneğin Mansur Yavaş kampanyasında olduğu gibi aynı aday desteklemekte bir sakınca yok ama adayın dindarlığı ön planda olursa sorun var!

Muhtemelen kendi partisinin yaptığına bir türlü inanmayan Emine Ülker Tarhan aday olsa ulusalcı sosyalistlerimiz hiçbir sakınca görmeyecekler. Bu durumda HDP üzerinde değil, sadece beş milletvekiliyle Tarhan'a destek olan CHP üzerinde basınç uygulamalıydılar.

HDP kaçınılmaz olarak oyalandı ama sonunda doğru karar verildi. Demirtaş aday oldu.

Demirtaş'ın adaylığı çok önemli. Şimdi bu öneme yakışır bir seçim kampanyası yapmalıyız. Yaz sıcaklığına aldırmandan mücadelenin sıcaklığına son sürat atlamalıyız.

Demirtaş'a verilecek her oy Türkiye devletinin köklerine, geleneklerine, teamüllerine darbe vurmaya anlamına gelecek. Bir Kürt devrimcinin cumhurbaşkanlığı için yapılan kampanyada alacağı her oy, devlete korku salacak.

"Türkiye Türklerindir" diyenler, durumun tam da öyle olmadığını her hücreleriyle hissedecek. "Türkiye'de yaşayan herkes Türk'tür" diyen resmî devlet geleneğinden sonra bugün geldiğimiz nokta, resmî ideolojinin aldığı mağlubiyetin, demokrasi mücadelesinin hiçbir anının boş gitmediğinin bir kanıtıdır. Demirtaş'ın cumhurbaşkanlığı bu açıdan çok önemli. Ama sadece bu açıdan değil.

Bu cumhurbaşkanlığı aday belirleme sürecinde, 30 Mart yerel seçimlerinde "Basgeç" sloganıyla HDP üzerinde basınç uygulayanlar ve varlarını yoklarını Erdoğan'ın veya AKP'nin seçilmemesi için planlanan hamlelere yatanlar, sorunu sadece seçimlerden ibaret görüyor. Oysa durum böyle değil. Seçimler öncesinde başlayan mücadelenin bir platformu, bu mücadelenin başka araçlarla devamı ve sonrasında sürecek mücadeleye hazırlık alanıdır. Bizler, verilecek oyları seçimlerden sonra sürdürülecek mücadeleye aktarılacak aktivizmin beyanı olarak görüyoruz. Dolayısıyla Demirtaş'ın alacağı oyların boş gideceğini iddia edenlere, boşuna nefes tüketmemelerini tavsiye ediyoruz.

Biz mücadele için, onlar Erdoğan devletin genel müdürü olmasın heyecanı başka bir genel müdür belirlemek için oy verecek.

Öyleyse mücadeleye her zamankinden çok daha büyük bir enerjiyle hazırlanmalıyız. 40 günde 81 ilde mitingler örgütlemeli, milyonlarca bildiri dağıtmalı, barış, halkların kardeşliği ve adalet için kitlesel bir seferberliği inşa etmeliyiz.

Kaybedecek tek bir saniyemiz bile yok. Bir Kürt'ün cumhurbaşkanı aday olmaması gerektiğini düşünen ve bunu utanmadan ifade eden sağdan ve soldan tüm milliyetçilere, yanıtı sokakta vermek için kolları sıvayalım.

Bu sayıda katkıda bulunanlar:

Aspurçe Gizem Kılınç, Ayla Başaran, Ersin Tek, Faruk Sevim, Gül Dönmez, Meltem Oral, Ozan Ekin Gökşin, Ozan Tekin, Özden Dönmez, Özdeş Özbay, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Ümit İzmen, Volkan Akyıldırım.

Onur Haftası

Alışın! Her yerdeyiz!

22. LGBTİ Onur Haftası, 29 Haziran Pazar günü on binlerce LGBTİ bireyin devletin dayattığı ahlaka karşı anayasa da tanınmayan cinsel yönelimlerinin onuruyla yürüdükleri Onur Yürüyüşü'yle son buldu. Bu sene "Temas" temasıyla kutlanan hafta

boyunca; LGBTİ'lerin okulda, evde, iş yerlerinde, hapishanelerde yaşadıkları sıkıntılara yönelik etkinlikler yapıldı. Paneller, bir direniş yöntemi olan belgesel filmler, eşcinsel ebeveynliğin yasal-toplumsal mümkünlüğünü tartışan konuşmalar, geçen yıldan beri siyasî temasın anlatıldığı atölyeler, Müslümanlık ve LGBTİ oluşumlarını bir arada

düşündüren tartışmalar, ilk defa toplumsal hayatın ötekisi engelli LGBTİ'ler üzerine sunumlar, homofobi ve transfobi ödülleri dağıtıldığı "Hormonlu Domates Ödül Töreni", LGBTİ'nin İ'si İnterseks bireyler, Seks işçiliği, Eğitimde Heteroseksizm konulu söyleşiler gibi etkinlikler yapıldı. Şüphesiz ki hafta "temas" temasına son

derece uygun, coşkulu, rengârenk bir yürüyüşle son buldu. Yürüyüş esnasında homofobik Rusya protesto edilirken, elçiliğine gökkuşağı bayrağı çeken İngiltere alkışlandı. 12. Onur Yürüyüşü'nün LGBTİ hareketi için önemi görünürlüğü artmasıydı. Hep bir ağızdan "Alışın her yerdeyiz!" sloganları atıldı.

Hırsıza da ırkçıya da oy yok!

Cumhurbaşkanlığında oylar Demirtaş'a

Cumhurbaşkanlığı seçimleri için AKP adayını henüz açıklamış değil. Ancak son olarak Tayyip Erdoğan'la görüşen Abdullah Gül, aday olmayacağını açıkladı. Ara sıra yapılan "Ters köşeye yatırabiliriz" açıklamalarına ve AKP içindeki olası çatlaklara ve güç savaşlarına rağmen, hükümetin adayının Erdoğan olması hemen hemen kesin gibi. CHP ile MHP ise ortak adaylarını Ekmeleddin İhsanoğlu olarak belirlemişlerdi. İhsanoğlu için resmî başvuruyu yapılırken, CHP içindeki ulusalcı bir grup Emine Ülker Tarhan'ı aday göstermek için çalışmalarına girişti. HDP ise pazartesi günü adayının Selahattin Demirtaş olduğunu duyurdu.

İhsanoğlu faşistlerden ve ulusalcılardan destek aldı

Ekmeleddin İhsanoğlu, geçtiğimiz hafta BBP, DSP, DP, CHP, MHP gibi siyasî partiler, Barolar Birliği ve KESK gibi meslek örgütlerini ve sendikaları ziyaret etti.

Faşist BBP'nin lideri Destici, İhsanoğlu'na övgüler düzerek, çözüm sürecinden şikâyet ederek seçilecek cumhurbaşkanının "bölünme" durumuna bakışının önemli olduğunu söyledi. TBB Başkanı Feyzioğlu da millî devletin sorgulanır hâle gelmesinden şikâyet ederek ziyaretten memnun kaldığını söyledi.

DSP lideri Türker de görüşmede İhsanoğlu'nun "kaygılarını giderdiğini" açıkladı.

CHP-MHP aday, MHP ziyaretinde, "bu büyük uzlaşmayı başlatan" Devlet Bahçeli'ye teşekkür etti. DP de Ekmeleddin İhsanoğlu'na açık destek verdi.

Demirtaş'ı destekliyoruz!

DSİP, henüz aday gösterilmeden birkaç gün önce, HDP'nin Selahattin Demirtaş'ı aday göstermesine yönelik bir açıklama yaparken, Erdoğan'ın cumhurbaşkanı aday olması ihtimali üzerinden seçimlere olağanüstü anlamlar atfedilenlerin bir kez daha Erdoğan'ın

ekmeğine yağ sürdüğünü tespit etmişti. Bu cephe, siyasal içeriği olmayan, aritmetik bir hesaplama "AKP'ye karşı olan herkesin" birliğini öneriyordu. Böyle bir birlik ise mümkün değil. DSİP, cumhurbaşkanı adayından beklentilerini ise şöyle sıraladı:

Bizler, yoksulları, emekçileri, özgürlük isteyenleri yeni bir "bas geç" politikasıyla CHP-MHP koalisyonuna itelemenin yanlış olduğunu; özgürlük, eşitlik, adalet ve ekolojik denge için sürdürülecek bir cumhurbaşkanlığı kampanyasının seçenezsiz olmadığını düşünüyoruz.

Bizim ırkçılığa karşı bir aday etrafında kampanya yapmaya ihtiyacımız var!

Bizim yoksulluğa, yolsuzluğa, darbeler, Ergenekonculara, Balyozculara karşı olduğunu bildiğimiz bir adaya ihtiyacımız var!

Bizim, 24 Nisan 2015 günü gelip çatığında, Ermeni soykırımını nedeniyle Ermenilerden özür dileyeceğini bildiğimiz bir adaya ihtiyacımız var.

Bizim, Kürt halkının özgürlüğünü ve Abdullah Öcalan'ın özgürlüğünü her platformda dile getirecek bir adaya ihtiyacımız var.

İşçi sınıfını dindar-laik diye bölmeye çalışan siyasal yaklaşımlardan bütünüyle farklı, Alevi işçilerle Sünni işçilerin birliğini savunacak, Alevilerin mağduriyetine göğüs gererken soykırıma maruz kalan azınlıklarla beraber "Ben azınlığım" diyecek bir adaya ihtiyacımız var.

Cumhurbaşkanlığı seçimi

kampanyasını, Kürdistan'daki milyonlarca yoksulla Batı'da yaşayan milyonlarca yoksulun bir araya geleceği, sorunlarının ortak olduğunu anlayacağı şekilde örgütleyecek; seçim kampanyasını seçimlerden sonra barış, çözüm ve özgürlük mücadelesinin temelleri olarak görececek bir adaya ihtiyacımız var.

AKP'nin adayına, Erdoğan'a oy yok!

Erdoğan nobran, kibirli, 2011 seçimlerinden beri kendisi gibi düşünmeyen herkesi aşağılayan, düşmanlaştıran, çevre katliamını protesto eden katledilenleri mitinglerinde yuhalatan, insan öldüren polisleri "destan yazdılar" diyerek cesaretlendiren, yolsuzluklarının üstünü örtmek için Ergenekoncuların, Balyozcuların serbest bırakılmasının önünü açan, madencilerin acısını anlamaktan dahi uzak bir Başbakan.

Ekmeleddin İhsanoğlu'na, CHP-MHP koalisyonuna oy yok!

CHP-MHP çatı adayının en önemli sorunu, CHP ve MHP'nin aday olmasıdır. CHP ve MHP, demokratik her adanın karşısındadır. Çözüm sürecinin karşısındadır. Demokratik bir anayasanın hazırlanmasının karşısındadır. Anadil hakkının karşısındadır. Barış görüşmelerinin ilk adımlarını bile "bölünme" ajitasyonu ile karalayarak milliyetçi hezeyanın sözcülüğünü yapmaktadır.

Güney Afrikalı işçiler dünyanın en güçlü üç maden şirketini yendiler

Güney Afrika'da 2014 yılının başında greve çıkan Maden ve İnşaat İşçileri Sendikası (AMCU) üyesi 70 bine yakın işçi, geçtiğimiz günlerde, beş ay devam eden ülkenin en uzun süreli grevinin ardından taleplerini kazanmıştı.

Güney Afrika'nın 70.000 platin madencisi, dünyanın en büyük üç platin üreticisine karşı gerçekleştirdikleri tarihsel grevlerinin zaferini kutluyor. Her üç madende çalışan işçilerin katıldığı büyük bir mitingde, anlaşmanın şartlarını öğrendiklerinde, işçiler sevinçle 'imzala, imzala, imzala' diye bağırıyor.

Grevcilerin temel talebi, ilk olarak 2012 Marikana Katliamı'na yol açan olaylar sırasında talep edilen ayda 12.500 rand (yaklaşık 850 Euro) ücret idi. İşçiler, daha uzun yıllar boyunca bu miktarı kazanmayacak, bu yüzden sonuç kısmi zafer olarak sayılmalı; ancak en düşük seviyede ödeme alan işçiler, hemen 1.300 randa varan ve %30 artışla maaşlarını yaklaşık 6.000 randa getiren artış alacaklar. Anlaşma üç senelik ve her

sene benzer ücret artışları olacak. Ücret artışlarının tarihi geçen yıl Temmuz'a geri çekildi, böylece işçilerin eline önemli miktarda birikim geçecek ve borçlarını ödeyebilecekler. Grev esnasında işten atılan işçiler de işlerini geri alabilecekler.

Grev, Güney Afrika'nın fırtınalı madencilik tarihinin en uzunuydu. Neredeyse beş ay sürdü. Bütün bu zaman boyunca, işçiler hatırı sayılır bir açlığa ve ciddi hukuki tehditlere rağmen sağlam durdular. Grevden önce, şirketler çok büyük miktarlarda platin stoklanmış ve işçilerin sadece bir, belki de iki ay boyunca direneceğini düşünmüşlerdi. Bu yüzden de kazanacaklarından emindiler. Fakat işçiler, onların yanlış olduğunu kanıtladı. Şirketler platini tüketene ve anlaşmaya zorlanana kadar işçiler grevde kaldılar.

AMCU lideri Joseph Mathunjwa "Platin asla eskisi gibi olmayacak. Diğer sendikaların 20 senede yapamadığını, sadece beş ayda yapabildik" diye açıklıyor durumu. Rudolph Dublua isimli bir işçi "Çok mutlu-

yum. Asgari ücreti hedef almıştık. Şimdi 12.500 randa çıkartacağız" diyerek mücadelenin devam edeceğini vurguladı. Güney Afrika Demokratik Sol Cephe üyesi Rehad Desai ise grevin başarısını şöyle açıklıyor: "Madenciler, işçilerin birliğini kırma teşebbüslerini geri püskürttü. Kitle mitingleriyle, işçiler liderlikleri-

ni kabul ettirdiler. Şimdi başları dik bir şekilde işe geri dönecekler."

Grevin sonucu, dünyadaki tüm işçiler için bir zaferdir. Yoksul kırsal bölgelerden gelen vasıfsız göçmen işçiler, dünyadaki en güçlü üç şirketi yendi. Onların dayanışması, her yerdeki işçi sınıfı çalışanları için ilham verici.

Gelir dağılımı hep bozuktur, şimdi de bozuk

Son yıllarda gelir dağılımı adaletsizliğindeki artış tüm dünyada dikkat çekiyor. Çünkü gelir dağılımındaki bozulmanın çok artması sistemin tıkanması riskini taşıyor. IMF ve Dünya Bankası'ndan sonra Türkiye'de de TÜSİAD konuya el attı. İTÜ İşletme Fakültesi öğretim üyeleri Doç. Dr. Raziye Selim ve Prof. Dr. Ünal Günçavdı ile İTÜ İşletme Fakültesi öğretim görevlisi Dr. Ayşe Aylin Bayar tarafından hazırlanan "Türkiye'de Bireysel Gelir Dağılımı Eşitsizlikleri: Fonksiyonel Gelir Kaynakları ve Bölgesel Eşitsizlikler" raporu geçen hafta TÜSİAD tarafın-

dan yayımlandı. Çalışmanın basın toplantısında konuşan TÜSİAD Başkanı Haluk Dinçer, Türkiye'nin Şili ve Meksika'dan sonra OECD ülkeleri arasında en yüksek gelir eşitsizliğine sahip üçüncü ülke olduğunu vurguladı.

Gerçekten de 2002-2007 döneminde gelir dağılımında görülen düzelmeye karşılık, gelir adaletsizliği Türkiye'de çok yüksek. 2002 yılında en zengin %20'lik kesimin toplam gelirden aldığı pay en yoksul %20'lik kesimin toplam gelirden aldığı payın 9 katından da fazlaydı. Bu fark 2007'ye kadar azalarak 7 kat civarına geriledi.

2007'den sonra ise herhangi bir iyileşme olmadı.

2002-2007 döneminde gelir dağılımındaki düzelmeye, esas olarak faiz oranlarındaki düşüştü kaynaklandı. 1990'lı yıllarda parası olan sadece banka faizi ile parasını her sene enflasyonun %30-%40 üzerinde arttırabiliyordu. TÜSİAD tarafından açıklanan rapora göre bu dönemde faiz gelirlerinin %13 gerilemiş olduğu dikkati çekiyor. 2002 yılından sonra faiz oranlarındaki düşüş, bu yolu kapattı. Aynı dönemde Türkiye ekonomisi %7,5 büyümüşü. Enflasyon ise %70-80 seviyelerinden tek haneye gerilemişti. Yüksek büyüme ve düşen enflasyon da gelir dağılımında iyileşmeye katkıda bulunmuştu.

AKP iktidarının ilk döneminde görülen iyileşmenin 2007'den sonra durduğu görülüyor. Bu dönemde büyüme %3,3'e geriledi.

Peki gelir dağılımı bozukluğunu düzeltme için hükümet ne yapıyor? Hükümet özel sektörde kazanılan gelirlerden aldığı vergilerle, emekli ve memurlara verdiği ücretlerle ve TOKİ sistemi gibi uygulamalarla gelir dağılımı üzerinde büyük bir etki alanına sahip. Belli ki 2007 sonrasında hükümet özel sektör üzerindeki etkisini pek de dar gelirli lehine kullanılmamış. Belli ki bundan önceki iktidarlar döneminde bozuk gelir dağılımı AKP iktidarı döneminde de, bir parça düzelmiş olmasına rağmen bozuk olmaya -devam ediyor.

Kapitalizmin suç dosyası

Evrenin kurtuluşu

4,5 milyar. Bu rakam, bildiğimiz kadarıyla akıllı yaşama ev sahipliği yapan tek gezegen olan dünyamızın yaşı. İnsan türü olarak, bu uzun zaman diliminin sadece 7-8 bin yılında medeniyet kurabildik. Üstelik, bilimsel ilerlemeleri düşününce henüz evreni anlamakta çok başlarda sayılırız. Dünyanın güneşin etrafında döndüğü fikri ortaya atılalı sadece 500 yıl oldu. 200 yıl önce atomlar bilinmiyordu bile. 50 yıl önce

değil cebinizde dünyadaki bütün bilgiye ulaşacak bir alet taşımak sıradan bir telefon bile hayal gibi görünüyordu. Ve şimdi, bilimsel atılımın en son noktasındayız. Öyle miyiz gerçekten de?

Bundan 40 yıl önceye gidelim. Sigaranın zararlı olup olmadığı yönünde bilimsel bir uzlaşma olmadığı anlatılmaktadır 40 yıl önceki insanlar. Tütün üreticileri, "bilim insanları"na, enstitülere milyonlarca dolar harcıyor ve "tütünün zararlı olmadığını" anlatan bilimsel makaleler

ürettiriyorlardı. Aynı şey, uzun yıllar benzindeki kurşun için de geçerliydi. Clair Patterson, benzindeki kurşunun çok tehlikeli olduğunu ortaya koyması, bütün araştırma desteğinin kesilmesine yol açtı. Para karşılığı insanlığa sırtını dönmeye gönüllü "bilim insanları" kurşunun havadaki varlığının "normal" ve "önlenemez" olduğunu iddia ettiler. Patterson, yılmadı, uzun yıllar da sürse, kurşunun zararlı olduğunu topluma kabul ettirebildi. Şimdi, de iklim değişiminin

"doğal" olduğunu söyleyenler var. Tıpkı 40 yıl önceki "ataları" gibi, bilimsel sıfatlarının arkasına geçip, şirketlerin çıkarları için dünya üzerindeki canlı yaşamını tehlikeye atmaktan çekinmiyorlar. İklim değişimine neden olan karbondioksit başta olmak üzere sera gazlarının etkisi ise 50 yıl içinde yaşadığımız dünyayı cehenneme çevirebilecek boyuta ulaştı. 4,5 milyar yıllık dünya yaşamının sadece son 200 yılında dünyaya egemen olan kapitalizm, bu süre içinde dünya

tarihinde hiç olmamış bir şekilde dünyadaki yaşamı sona erdirmeye tehdidine ulaştı. Sadece 200 yılda, 4.500.000.000 yıl boyunca gerçekleşmemiş çapta bir yıkımın eşliğindeyiz. Evrende canlı yaşamına ev sahipliği yaptığımız tek gezegeni sadece 200 yılda yok etmenin eşğine gelebilen bir sistemi yok etmek sadece eşitlik ve özgürlük mücadelesinin bir amacı değil aynı zamanda bütün "evrenin kurtuluşu" için bir zorunluluk da.

Barış süreci yasal çerçeveye kavuşuyor

Öcalan'ın çağrısı ile 1,5 yıl önce başlayan barış sürecinde yaşanan zorlukları aşmak için geçtiğimiz hafta bir yasal çerçeve hazırlandı. Daha önce Öcalan'la görüşen MİT müsteşarı hakkında dava açılması, Kandil'den gelen barış heyetinin hapse atılması gibi nedenlerle sorunlar yaşanmıştı. Barış sürecinin artık müzakereler yasal bir zemine oturmadan devam edemeyeceğini söyleyen Öcalan'ın ve Kürt özgürlük hareketinin baskıları sonucu bir yasal çerçeve hazırlanarak meclis onayına sunuldu.

Bakanlar Kurulu tarafından 18 Haziran 2014 tarihinde kararlaştırılan "Terörün Sona Erdirilmesi ve Toplumsal Bütünleşmenin Güçlendirilmesine Dair Kanun Tasarısı" isimli tasarı ile Abdullah Öcalan ve diğer örgüt lideriyle yapılacak görüşmelerin sorumluluğu,

Bakanlar Kurulu'na veriliyor. Daha önce süreç hiçbir yasal zemini olmadan Erdoğan'ın dudakları arasından çıkan "bu sürecin güvencesi benim" sözlerine dayanıyordu. Yeni yasa sayesinde artık barış süreci içerisinde gerçekleştirilen her türlü görüşme yasal olacak. Görüşmelerde alınan kararların uygulanması Bakanlar Kurulu'nda olacak. Barış sürecini tehlikeye düşürebilecek durumlara karşı önlem almak da Bakanlar Kurulu'nun görevi olacak.

Yasal çerçeveler ve yasal müzakereler dünyadaki birçok ulusal sorunun çözümünde uygulanmıştı. İngiltere hükümetini İrlanda Kurtuluş Ordusu ile görüşmeleri bunlardan bir tanesi.

Bir diğeri ise bugün Kolombiya ile FARC gerillaları arasında sürmekte olan barış müzakereleri.

Savaş yanlısı cephe yasal çerçeveye karşı

Faşist parti MHP'nin sözcüleri meclise gelen yasa taslağına ateş püskürdü.

Bir açıklama yapan MHP Genel Başkan Yardımcısı Şefkat Çetin, yasa için "seçim öncesi bölücü çevrelerden oy devşirmeyi amaçlayan yasal düzenleme" dedi ve çerçeve yasanın Türkiye'yi bölecek bir adım olduğunu söyledi.

MHP Grup Başkanvekili Oktay Vural ise yasa için

"paçavra" diyerek derhal geri çekilmesini istedi.

CHP Grup Başkanvekili Engin Altay ise yasal düzenlemeye karşı çekinceleri olduğunu belirtti.

Altay, "genel gerekçesi çok iddialı ama maddelerine baktığımızda hiçbir şey yok.

Çözüme yönelik somut adım yok, sadece bu süreçte rol almışlara bir zırh getiriyor" diye değerlendirdi.

Hatip Dicle meclise

KCK ana davasının ilk tutuklularından Hatip Dicle cezaevinden tahliye edildi. Böylece büyük bir haksızlık geç de olsa çözüme bağlandı.

Hatip Dicle 2011 genel seçimlerinde cezaevindeyken milletvekili seçilmişti. Yüksek Seçim Kurulu Hatip Dicle'nin milletvekilliğini onaylamadı.

Bu siyasal demokrasi alanına yapılan düpedüz bir darbeydi. YSK'nın darbesine karşı hemen bir hafta içinde İstanbul'da bir gösteri düzenlenmişti. "Barış için Hatip Dicle Meclise" sloganıyla düzenlenen ve örgütlenmesinde DSİP üyelerini belirle-

yici bir rol oynadığı gösteri çok etkili olmuştu. Gerçekten de hem hükümetin hem de devletin o günlerde barış istemediği açığa çıkmıştı.

2011-2012 yılları arasında devletin barış istememesinin bedelini yüzlerce genç çatışmalarda hayatını kaybederek ödedi. Ardında Abdullah Öcalan müthiş bir inisiyatif olarak çözüm ve barış sürecini başlattı. Bir buçuk yıldır devam eden süreç, bütün gerilimlerine rağmen Kürtler açısından bir dizi kazanımla dolu. Hatip Dicle'nin serbest kalması bu kazanımların en önemlilerinin başında geliyorsa.

HDP ve Öcalan çerçeveyi olumlu buldu

HDP Şırnak milletvekili Hasip Kaplan "Oslo ve Habur süreçlerinden çok ciddi dersler çıkarılarak geline aşamada sürecin olgunlaşması dikkate alınarak, akıl insanlardan TBMM'deki Çözüm Süreci Komisyonu'na ve bugün Meclis'e sunulan tasarı, bu anlamda son derece önemlidir" dedi. Kaplan yine de bu yasanın, müzakerelerin yasal sorumluluğunu hükümete veren bir çerçeveden ibaret olduğunu hatırlatarak hükümetten artık somut adımlar ve takvim

beklediklerini belirtti.

HDP heyeti ile İmralı'da görüşen Kürt halk önderi Öcalan ise gönderdiği mesajda yasal düzenlemeyi olumlu bulduğunu belirtti ve şu açıklamayı yaptı: "Yapılan düzenleme, devletin ilk defa çatışmalı olduğu toplumsal kesimlerle sorunları çatışarak, savaşıarak değil, müzakere ederek çözmesinin önünü açan bir yasadır. Bu anlamda tarihi bir rol oynamıştır. Toplumsal uzlaşmanın önünü açacak bu yasanın yasalara aşamasında

tüm toplumsal kesimlerin katkı ve destek sunması hükümetin de bu katkı ve destekleri dikkate almasının önemini vurgulamak istiyorum.

Bu yasanın çıkmasıyla beraber, demokrasimizi geliştirecek ve kalıcı barışı sağlayacak yasal ve toplumsal çalışmaların birarada ele alınması nihai olarak da demokratik anayasal çözümün başarılması Türkiye'nin özgür yaşam ve demokratik geleceği açısından son derece önemlidir."

Eylül'de havalar sizce nasıl olacak?

İklim aktivistleri 20-21 eylül tarihlerinde New York'ta gerçekleşecek iklim zirvesine yönelik ilk buluşmayı 28 Haziran'da KEG'in çağrısı ile İsmail Beşikçi Vakfı'nda yaptı.

Şimdiye kadar şiddetlenen iklim değişikliğini durdurmak için atmosferdeki sera gazlarını radikal biçimde sınırlayan, uluslararası bağlayıcılığı, yükümlülükleri olan iklim adaletini yani yoksul ülkelere karşılıksız finans ve teknoloji yardımını içeren, radikal bir sözleşme "dünya liderleri" tarafından kabul edilmedi. Gerçekleşen her bir iklim zirvesinde gezegenin çıkarları, ulusal ekonomilerin çıkarlarına kurban edildi. 2015 yılında Paris'te imzalanacak 2020'de yürürlüğe girecek yeni sözleşme için de durum pek parlak görünmüyor.

Tabloda parlak görünmeyen bir yanda iklim değişikliğinin öngörülenlerden daha hızlı gerçekleşiyor olması. Buzulların erimesi, deniz seviyelerinin yükselmesi, asitlenmesi, kasırgaların sayısı, kuraklık orman yangınları, kuruyan nehirler, göller, seller bütün bu olumsuz gelişmelerin sayısının ve şiddetinin artması, insani ve maddi kayıplarda artış. İklim değişikliğine karşı mücadeleye başladığımız eylem tarihimizde

bile radikal bir değişim olduğunu fark etmek insanı dehşete düşürüyor. KEG'in ilk eylemi 2005 yılında idi.

Elimizdeki dövizlerle, sloganlarla Küresel ısınmaya dikkat çekmemiz gerekiyordu ama hava çok soğuk ve karlı idi. Dövizler beş on dakikada eriyip gitmişti. Cidden bir inandırıcılık sorunumuz olmuş olabilir. Şimdi ise daha karmaşık bir durumdayız eylül'ün 20-21'inde yapacağımız zirve sırasında asfalt üzerinde yumurta pişirme olasılığımız da var, şiddetli yağmur altında kalma olasılığımız da. Artık afişlere foto shopla Galata Kulesinin yarı beline kadar sulara gömülmüş halini koymamıza gerek yok. 20 gün önce Üsküdar'da deniz ve karanın birleştiğini bir minibüs ve vapur'un aynı karede gösteren fotoğraf, böyle canlandırmalara gerek bırakmadı.

İKLİMİ DEĞİL SİSTEMİ DEĞİŞTİRİN!

20-21 Eylül iklim zirvesi

"Oturup izlemekten başka yapılabilecek hiçbir şey kalmadan evvel bir şeyler yapmak için verilen bütünleştirici kavganın seyrini belirleyen anlardan birisi." olması için tüm dünyada 20-21 Eylül iklim zirvesi büyük bir azimle örgütlenecek. Ekolojik yıkımı durdurmak için hergün yerel, bölgesel, ulusal ve uluslararası kıyasıya bir mücadele yaygınlaşarak, daha dirençli bir halde sürüyor. kömürlü termik santraller, nükleer, HES, kentsel dönüşüm, çılgın projelere karşı verdiğimiz mücadele. Ormanların, sulak alanların, parklarımız ve

bostanlarımızı korumak için verdiğimiz mücadele. İklim değişikliği konusunda tek bir adım atmayanlara karşı "bakın biz harekete geçtik" diyerek çatılara kurulan güneş panelleri, organik tarım alanları ve işgal evleriyle başlatılan mücadele. Özetle Kâr ve büyüme üzerine kurulu kapitalist sistemin hepimizi sürüklediği yok oluşa karşı kıyasıya süren bir mücadele veriyoruz.

20-21 Eylül "iklimi değil sistemi değiştireceğiz, Biz milyarlarız onlar bir avuç" zirvesinin çağrısını "İnsanın ve doğanın sömürülmediği, dayanışma, adalet, eşitlik için

doğanın, insanın kârdan önce geldiği bir dünya için bir araya geleceğiz." diyerek yaptık. 20-21 Eylül tarihlerinde de bu ilkeler temelinde yerel ve uluslararası hareketin bulunduğu toplantılar yapacağız. Yürüyüş ve konserler, atölyeler yapılacak. İklim değişikliğinin durdurulması için hükümetin atması gereken adımların neler olduğunu içeren bir deklarasyon yayınlayacağız. Eylül ayına kadar sokakta iklim değişikliğinin ne kader olmadığını, durdurabileceğimizi anlatan toplantılar, film gösterimleri yapıp, standlar açacağız.

haftanın yorumu

Grev niye ertelenebiliyor?

Niye ertelediğini sormuyorum. Ertelemesinde şaşılacak bir şey yok. Grevlerden, işçi eylemlerinden her hükümet rahatsız olur. Muhafazakâr hükümetler özellikle rahatsız olur.

Her grev, o işyerinin patronu için tehlikelidir. Her grev, başka işyerlerine yayılma ihtimalini taşıdığı için bütün patronlar için bir tehdittir. Yayılan, genelleşen bir grev, hem patronların cebini vurur, hem ekonomik istikrarı sarsar, hem düzenin bütününe tehdit eder.

Bu nedenle, küçük ve önemsiz bir işyerinde bile olsa, hiçbir patron ve hiçbir hükümet hiçbir grevi hafife almaz. Hü kümetin Şişe ve Cam grevini ertelemesinde kafa yormamızı gerektiren bir şey yok. Niye erteleyebiliyor? Asıl mesele bu.

Greve çıkan işçiler birlerinden izin alıp çıkmıyor zaten. Ne patrone, ne hükümetten. İzinli yapılan işler, görüşmeler, pazarlıklar sonuç vermediği için greve çıkılır zaten. İşçilerin istediği sonucu dayatmak için çıkılır. İstenilen şeyi zorla almak için çıkılır. Bu nedenle her grev bir güç gösterisidir. Ve hangi taraf daha güçlüyse, grevi o taraf kazanır.

Hükümet grevi, işçiler yeterince güçlü olmadığı için erteleyebiliyor. Şişe ve Cam işçilerinin "Bize ne senin yasağından, biz zaten senden izin istemedik ki, grevdeyiz, yerse!" diyemeyeceğini, bunu diyebilecek kadar kendilerini güçlü hissetmediklerini bildiği için, hükümet grevi erteleyebiliyor. Diyebileceklerini düşünse, zaten baştan ertelemez, grevin uzamaması için patronun ödün vermesini sağlamaya çalışır.

Güçlü olmak

İşçiler için "yeterince güçlü olmak" şu anlama gelir: İşyerinde tüm çalışanların sendikası olması ve grevin sağlam olacağına herkesin aklının yatması. Grev sağlam olduğu için üretimin duracağına ve patronun kârlarının kısa sürede etkileneceğine herkesin aklının yatması. Sendikaların grevlerinin arkasında duracağına, destek vereceğine herkesin aklının yatması. Ve hatta başka işyerlerinin ve başka sendikaların greve destek olacağına, hatta belki dayanışma grevleri

yapılabileceğinin düşünülüyor olması.

Bunlara aklı yatmayan, bunların geçerli olduğunu düşünmeyen işçi greve çıkmaz. Parasız kalmayı, eve ekmek götürmemeyi, işinden atılmayı göze almaz. Ve greve çıksa da, hükümet grevi ertelediğinde, erteleme kararına karşı çıkmayı, direnmeyi, yasaları çiğnemeyi göze alamaz.

İşçilerin gücü örgütlü olmaktan, dayanışmaktan, kitlesel davranabilmekten ibarettir. Bu güce sahip olmadığını hisseden işçi, göz göre göre geçimini tehlikeye atmaz, kahramanlık etmez. Hükümet de rahat rahat grevleri erteler.

"Sana ne" diyemiyoruz

Taraf gazetesinde köşe yazarlığı yaparken, Türkiye Gazeteciler Sendikası'na gittim. "Üye olmak istiyorum" dedim. "Tabii," dediler, "şu belgeleri getirin lütfen." İstenen belgelerin hiçbir bende yoktu ve almam mümkün değildi. Çünkü haftada iki gün gazetenin köşesinde adım ve fotoğrafım çıkıyor olmasına rağmen, adeta kaçak işçi gibi çalışıyordum ve çoğu iş arkadaşım da aynı durumdaydı. Hiçbir belge yoktu elimizde.

"Belgelerim yok, ama yine de ve ille de üye olmak istiyorum" dedim. Karşımdaki kadın, "Kusura bakmayın, yasa bu belgeleri gerektiriyor" dedi. Ve sendikaya üye olamadım.

Yasalar benim sendikalı olma hakkıma ne karışır? Niye karışıyor? Karışıyor, çünkü işçiler ve sendikalar "Ne karışyorsun? Sana ne?" diyecek gücü bile bulamıyor kendilerinde.

Temel sorunumuz bu. Her işçinin sendikalı olma hakkını bile savunamayan, bu konuda ciddi bir kampanya yürütmeyi bile düşünemeyen sendikalar. Sendikalı işçi sayısını üç kat, beş kat, on kat yükseltmeden başka hiçbir şey beceremeyeceğimizi akıl edemeyen 'sosyalistler'. "Tayyip'i nasıl devireceğiz?" diye düşünmekten başka hiçbir şeyi düşünmeye vakit bulamayan 'solcular'.

Solculuk, Ekmeleddin İhsanoğlu'na oy vermek değil, işyerinde sendikayı örgütlemektir.

Roni Margulies

Arap devrimlerinde çaresizlik ve umut

Baskı ve sömürü ilişkilerinin, otomatik olarak bir devrime dönüşeceği fikri yalnızca en mekanik tarih kavrayışlarında söylenebilir.

Dolayısıyla, sosyalistlerin, devrimci sürecin bugünkü karma karışıklığına objektif bir şekilde bakması önemli. Bu, yalnızca entelektüel merakı beslemek için değil, ancak daha önemli olarak devrimci politikaların böyle zor dönemlere nasıl uyarlanacağını ve hamle yapacağını kavramak için önemli.

Yani Ortadoğu'da son yıllarda yaşanan olayları, özellikle de Irak'ta yaşananları, daha geniş bir bağlamda anlamak gerekiyor.

Arap devrimlerinin başladığı Tunus'ta yeni bir anayasasının yürürlüğe girdiğini görüyoruz. Yeni anayasa, önemli demokratik hakları garanti altına alıyor ancak devletin doğasını radikal bir şekilde değiştirmiyor.

Mısır'da, devlet başkanı Mursi kitlelerin protestoları ile indirilmişti fakat bu kitle hareketi ordunun yaptığı darbe ile çalındı. Mücadelenin yaşadığı bu yön değişikliği ordu lideri Sisi'nin son seçimlerde devlet başkanı seçilmesi ile onaylanmış oldu.

Suriye'de, Esad rejimi İran ve Rusya'dan aldığı desteğe ve Lübnan'daki Hizbullah savaşçılarının kitlesel olarak Suriye'ye kaydırılmasına dayanıyor.

Bu durum, Esad'ın en son gerçekleşen sahte seçimlerde iktidarını kuvvetlendirmesine yetecek kadar istikrar sağladı. Irak, 2012 ve 2013 yıllarında birçok Sünni bölgesinde kitlesel protestolara şahit olmuştu.

Bu hareketler Maliki'nin mezhepçi politikalarına karşı Mukteda El-Sadr gibi çeşitli Şii liderleri tarafından da destek bulmuştu. Hareket, kitle hareketinin aksatacak ağır baskılara maruz kaldı.

Bahrein'deki protestolara karşı uygulanan ağır baskılar ise hareketin ivmesini oldukça sınırlandırdı.

Bu olaylar bölgede karşı devrimci dalganın yükselişte olduğunu sinyallerini veriyor. Bu gerçekleri kabul etmek devrimci süreci yanlışlamamıza neden olamaz.

Aksine, bu, durumu fantezi dünyasından çıkarıp gerçeklikler alanına çekmemizi sağlar.

Sapma

Bu durumun ışığında, Irak'ta son zamanlarda yaşananlar, birçoklarının olmasını arzu ettiği gibi devrimci politikaların yükselişi anlamına gelmiyor. Maalesef daha fazla mezhepçi ve baskıcı politikalara doğru bir sap-

maya işaret ediyor.

Ayrıca şunu belirtmek önemli ki koşullardaki dayanılmaz hoşnutsuzluk doğrudan bir devrime ya da bir ayaklanmaya dönüşmez. Bu durum aynı zamanda mezhepçi ve karşı devrimci politikalar için de gereken koşulları sağlar.

Bu durum özellikle birleşik bir kitlesel hareketin yokluğunda kendini gösterir. Daha da önemlisi bir devrimci parti yokluğunda kendini gösterir.

Bu nedenle Arap dünyasındaki sosyalistler ve devrimciler için önümüzdeki en önemli görev örgütlenmektir. Yılmaksızın işçi sınıfını yenilgi, oportünist ve mezhepçi fikirlerden uzaklaştırmaya ve kazanmaya çalışmalıyız. Eğer bu başılamazsa, bu durum, işçilerin baskıcı ve mezhepçi

politikaların illüzyonuna kapılmasına neden olabilir.

Arap toplumlarında 2011'de yaşanan birinci dalga devrimci ayaklanmalara neden olan devrimci koşullar ve çelişkiler henüz çözülmüş olmaktan çok uzak. Fakat tarih düz bir çizgide ilerlemiyor.

Şuanda içinden geçmekte olduğumuz geri çekilişi kabul etmek ileride gerçekleşecek yeni mücadeleler için hazırlanmamıza ve organize olmamıza imkân sağlar.

Bu nedenle şu iki tuzağa düşmemek gerekiyor. Ruhları egemen sınıflar tarafından çevrelenmiş olan birçok Stalinist ve milliyetçi solun yaptığı gibi devrimci süreçleri yok saymamız gerekiyor. Öte yandan, popülizme ve her şeyden olumlu sonuç çıkarmaya dayanan fantezi dünya-

sından da uzak durmalıyız.

Bu iki tavidan her biri karşı devrimci umutsuzluğu yükseltebilecek politik koşulların gelişmesine neden oluyor.

Önümüzde uzun ve zorlu bir görev var. Sadece doğru politikaları üretmek yeterli değil. Çalışan kitlelerde umudu yükseltebilecek gerçek bir devrimci partiyi inşa etmeliyiz. Düzene karşı mücadele edecek ve aynı zamanda toplumdaki baskıcı akımlardan kurtulmayı sağlayacak kapasite ve yeteneklere sahibiz.

Halkın güvenini kazanabilecek ve mücadeleyi sonuna kadar götürmeye hazır bir devrimci partiye ihtiyacımız var.

Bassem Chit

İngilizceden Çeviren: Özdeş Özbay

ŞİŞECAM İŞÇİSİNİN DERDİ HEPİMİZİNDİR AKP'den grev yasağı

On ayrı fabrikada 5800 işçinin bir hafta sürdürdüğü grev, Bakanlar Kurulu tarafından "millî güvenliği ve genel sağlığı bozduğu" gerekçesiyle "ertelendi". AKP bir kez daha patronların partisi olduğunu ispatladı. Kristal-İş sendikası, kararı yasak olarak niteleyip hükümeti protesto etse de, yetkisini kaybetmemek için karara uymak zorunda olduğunu açıkladı.

"Millî güvenlik ve genel sağlık", grevleri ertelemek, yani yasaklamak için Türkiye'de on yıllardır kullanılan bir gerekçe. Tayyip Erdoğan'ın liderliğindeki hükümet 2003 ve 2004 yıllarında yine toplu sözleşme dönemlerinde cam işçilerinin grevlerini ertelemiştir.

Grev, işçilerin patronlara karşı en temel silahıdır. Hükümet, grevleri yasaklayarak, toplu sözleşme görüşmelerinde örgütlü işçi sınıfının sermayeye karşı elindeki tek kozu yok etmek istiyor. Bir yandan "12 Eylül"le hesaplaştığını" iddia edip bir yandan darbe rejiminin grev yasakla-

rını aynen sürdürüyor.

Genel sağlığı kimin bozduğunu merak edenler ise greve çıkan cam işçilerine değil, Soma'daki madenci katliamını adım adım hazırlayan holdinglere, bakanlara, hükümet ve devlet görevlilerine bakmalıdır.

1966 yılında greve çıkan cam işçileri, İstanbul halkına seslenen bir mektup yazarak "Birimizin derdi hepimizindir" diyorlardı.

Şişecam işçisinin derdi gerçekten hepimizin! Saldırı yalnızca cam işçilerine değil, işçi sınıfının bütününe yönelik. Soma sonrası emekçi kitlelerin

öfkesi, birçok yerde irili ufaklı direnişlerin patlak vermesine neden oluyor. Hükümet ve patronlar, bu dalganın büyümesinden korkuyorlar.

Tüm sendika konfederasyonları, emekten yana olan kitle örgütleri ve siyasî partiler, Şişecam işçileriyle dayanışmayı yükseltmelidir. Sendikalar grev yasağına karşı grev çağrısı yapmalı. "Erteleme" adı altındaki grev yasağı, ancak birleşik bir mücadele hattıyla geçersiz kılınabilir.

İşçi düşmanlarını, grev yasaklarını tarihin çöplüğüne göndermenin yolu belli: Kazanana kadar grev!

DSİP Dikili yaz kampı programı belli oldu

DSİP yaz kampı 14-17 Ağustos tarihleri arasında Dikili Sotes tatil köyünde. 3 gün boyunca hem tatil yapılıp hem de önümüzdeki dönemde nasıl bir siyaset izleyeceğimizi tartışacağız.

Güney Afrikalı madencilerin mücadeleleri ve su hakkı ile ilgili belgesel gösterimlerinin yanı sıra kapitalizme karşı mücadele, Ermeni soykırımını, iklim değişikliği, cinsiyetçilik, sınıf mücadelesinin tarihi ve işçi sınıfı konulu tartışmalar olacak.

14-17 Ağustos 2014 / Dikili Sotes Tatil Köyü

14 Ağustos/Perşembe
-20:00 Film Gösterimi-
Söyleşi: Miners Shot Down

15 Ağustos/Cuma
-12.00: Antikapitalist hareket / Ferda Keskin

-16.00: İklim değişikliği, enerji politikaları ve aktivizm / Nuran Yüce – Anıl Yüksel

-19:00 Atölye: 100 yıllık yüzleşme / Levent Şensever

-21.00: Film gösterimi – söyleşi: Bottled Life (Şişelenmiş Hayat) / Zişan Tokaç

-Ritim atölyesi

16 Ağustos Cumartesi

-12.00: İlkel Komünizm ve Çatalhöyük / RoniMargulies
-20.00: Neden işçi sınıfı? / Canan Şahin

-Konser

17 Ağustos Pazar

-11.00: Cinsiyetçilik/ne nedir atölyesi

Kamp Hakkında: Konaklama bungalovlarda olacaktır.

Konaklama + 3 öğün yemek bedeli günlük 50 TL'dir. Kayıt için: Meltem Oral (0531 451 62 51) - meltem@marksist.org

mücadelenin içinden

Kitlesel sol alternatif ihtiyacımız var

Son haftalarda meydana gelen veya devam eden işçi eylemleri ve iş cinayetlerinden bazıları; Şişe Cam Fabrikaları'nda işçiler greve başladı. On fabrikada 5800 işçi üretimi durdurdu. Grevler İstanbul, Kocaeli, Kırklareli, Eskişehir, Bursa ve Mersin'deki fabrikalarda devam ediyordu, ancak hükümet millî güvenlik gerekçesi ile grevi 60 gün erteledi.

İstanbul Kavakpınar'da Kimberly Clark fabrikasındaki işçiler greve başladılar. İstanbul Hadımköy ve Dudullu'da çuval üretimi yapan 600 işçinin çalıştığı Greif fabrikasında başlayan grev 110 gündür devam ediyor.

Seyitömer linyit ocaklarındaki işçiler, işten atılan arkadaşları için yürüyüş yaptı. Kocaeli Üni. Hastanesi'nde işten atılan işçiler direnişe başladılar. Sendikalaştıkları için işten çıkarılan Sütaş işçileri İstanbul'daki genel müdürlük önünde eylem yaptılar. Nestle'de toplu sözleşme sonrası işten atılma ihtimaline karşı işçiler fabrikanın önünde beklemeye başladılar.

Üçüncü köprü yolu bağlantı yollarında çalışan işçiler, ücretlerinin ödenmemesi üzerine direnişe başladılar, şantiyeye giden yolları, iş makineleri ile kapattılar. Sarıyer Belediyesi'nde işten atılan işçiler, CHP Beyoğlu ilçe binasını işgal ettiler. Ankara Kızılay'da Adalet Bakanlığı ek binasının yapımında çalışan taşeron işçileri, maaşlarını alamadıkları için iş bıraktılar, eyleme başladılar. Halkalı gümrüklerinde çalışan işçiler, uzun çalışma saatleri nedeniyle direnişe geçtiler. Çalıştıkları Hey Tekstil fabrikasının kapatılmasının ardından sokağa atılan Hey Tekstil işçileri, hak arama mücadelelerine 2,5 yıldır devam ediyorlar.

İstanbul Sultangazi'de bulunan taş ocağında meydana gelen göçükte 2 işçi öldü, 1 işçi yaralandı. Şırnak'ta kömür ocaklarında meydana gelen göçüklerde 5 işçi hayatını kaybetti. İstanbul Kartal'da üç inşaat işçisi, iskelenin çökmesi sonucu 16. kattan düşerek öldü. Trabzon'da inşaat iskelesinden düşen bir işçi yaşamını yitirdi. Maslak'ta bir işçi, başına demir düşmesi sonucu yaşamını yitirdi. Cinayetin ardından işçiler, iş bırakma eylemi yaparak şantiyeyi terk etti. Bandırma'daki BAGFAŞ gübre ve asit fabrikasında 3 işçi kaynak dumanından zehirlendi, bir işçi öldü.

Manisa Dericiler Sitesi'ndeki iş kazasında, üç işçi yaşamını yitirdi. Esenyurt Armada Metal Sanayi fabrikasında meydana gelen patlamada 1 işçi öldü, 6 işçi yaralandı. Bereket Gemi şirketinde bir işçi kamyon altında kalarak yaşamını kaybetti. Ege Gemi firmasında meydana gelen patlama sonucu bir işçi yaralandı.

Bu mücadelelerin işçilerin, yoksulların lehine sonuçlanabilmesi, sendikaların gerçek işçi sınıfı örgütleri olabilmesi için, kitlesel sol bir muhalefet hareketinin oluşturulması önemlidir. İşçilerin, yoksulların, eşitlik, adalet ve özgürlük isteyen tüm güçlerin bir araya gelebileceği bir kitlesel sol siyasî alternatif ihtiyacımız var.

Faruk Sevim

Marx diyor ki...

Bir çıkar örgütü olarak devlet

"Devlet, burjuvaların dışarıda olduğu kadar içerde de kendi mülkiyetlerini ve çıkarlarını karşılıklı olarak güvence altına almak üzere, zorunluluk yüzünden kendilerine seçtikleri örgütlenme biçiminden başka bir şey değildir."

"Devlet, egemen bir sınıfın bireylerinin onun aracılığıyla kendi ortak çıkarlarını üstün kıldıkları bir biçim."

Üç bakamın oğlu, aralarında

belediye başkanının da bulunduğu bürokratlar ve inşaat şirketleri arasındaki rüşvet çarkını açığa çıkartan 17 Aralık polis operasyonlarından bu yana yaşananlar, AKP'nin bir çıkar birliği olduğunu ortaya koymakla kalmadı.

Devletin bir bütün olmadığını, çıkarlar etrafında bir araya gelen ve çatışan bir çok fraksiyondan oluştuğunu; İşçiler ve ezilenlerin karşısına değişmez düzen olarak konulan

devlet işleyişinin, egemenlerin işine gelmediğinde nasıl altüst edildiğini gördük.

İlahi bir işleyiş olarak sunulan yasama-yürütme-yargı modelinin nasıl hızla kaldırılıp rafa konulduğunu, hukukun bütünüyle siyasî bir şey olduğunu ve mevcut güçler dengesi tarafından belirlendiğini, haklı olanın değil güçlü borusunun öttüğünü izledik.

Devleti yöneten Başbakan ile düne kadar kendisini darbe ile devirmek isteyenler arasındaki kavganın, ideolojik ya da siyasî değil bir çıkar kavgası olduğunu, çıkarlar ortaklaşınca kavganın da bittiğine tanık olduk.

Şimdi sırada Cumhurbaşkanlığı seçimleri var. Türkiye burjuvazisinin ortak çıkarları

nı üstün kılacak biri Çankaya'daki koltuğa oturacak. Soma'da madencileri tokatlayıp adamlarına dövdürerek burjuvaziye 'en iyi ben yönetirim, beni desteklemeye devam edin' diyen Erdoğan'ın karşısına beş benzemez siyasî gücün ortak adayı olarak kukla bir bürokrat çıkarılıyordur.

Demek ki devlet, tüm yurttaşların çıkarlarını değil güçlü olanların çıkarlarını korumak için var.

Demek ki devlet, toplumların devamı için insan medeniyetinin bulunduğu ideal çözüm değil rekabet içinde olan kapitalistlerin mülkiyetlerini ve çıkarlarını mecburen seçtikleri bir örgütlenme biçimi. Karl Marx, "İşçi sınıfı hazır

olan devlet makinesini olduğu gibi ele geçirmek ve onu kendi hesabına işletmekle yetinemez"*** demişti.

Devlet egemen sınıfın ortak çıkarlarını hakim kılmak için buldukları bir örgütlenme biçimi ise işçi sınıfı devleti yıkmadan, yerine iktidarsız bir topluma giderken kullanılacak geçici kendi örgütlenmesini koymadan özgürlüğe varamaz.

Volkan Akyıldırım

*Karl Marx - Friedrich Engels, *Alman İdeolojisi*.

** Karl Marx, *Fransa'da İş Savaş*.

Yolsuzluğu 'AK'layan, darbecileri sokağa salan parti

AKP, eski bakanlar Zafer Çağlayan, Egemen Bağış, Muammer Güler ve Erdoğan Bayraktar hakkındaki yolsuzluk ve rüşvet iddialarıyla ilgili kurulmasına karar verilen meclis soruşturma komisyonuna 2 ay sonra üye verdi. Meclis Başkanlığı iki kez uyarmasına karşın "üye taraması sürüyor" diyen AKP, süreci geciktirmişti.

Hükümet, komisyonu 2015'e ertelemek için muhalefetin seçtiği isimlere de itiraz etti. Ekim ayında çalışmalarına başlayabilecek komisyonun raporunu tamamlaması Mart 2015'i bulacak. Bakanlar hakkındaki Yüce Divan oylaması da böylelikle gecikecek.

Hani yolsuzluğun üzerine gidilecekti?

Türkiye, OECD ülkeleri arasında gelir eşitsizliğinde 3. sırada yer alıyor. Devlet kurumu TÜİK'in bir raporunda açıkça ifade ettiği gibi, AKP'nin övündüğü "ekonomik büyüme tabana yansımıyor". Bu arada birileri ise kutularında milyonlar saklıyor, paralarını bir türlü "sıfırlamıyor", yüz binlerce dolarlık saatler takıyor. Yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarını "darbe girişimi" olarak tanımlayan hükümet, cemaate karşı savaş açacağı ilan etmiş, kendisini ise "yolsuzlukların üzerine kararlılıkla giden 'AK' bir parti" olarak tanımlamıştı.

Oysa AKP, hırsızlığı aklamak ve yolsuzluk soruşturmalarının önünü kesmek için her şeyi yapıyor.

AKP'nin komisyon üyesi: "17 Aralık'ı lanetliyorum"

Hükümetin komisyona önerdiği üyelere İzmir milletvekili Hamza Dağ, 17 Aralık ve 25 Aralık yolsuzluk operasyonlarının ardından TBMM

Genel Kurulu'nda 27 Şubat'ta yaptığı konuşmada şunları söylemişti:

"... Amaçları istikarı bozmak iktidarı yıpratmaktır. Bunun için de yolsuzluk ve rüşvet iddialarını ortaya attılar. Büyüyen ilerleyen Türkiyeye engel olmak. 17 Aralık rüşvet ve yolsuzluk kılıfına büründürülmüş seçim endeksli operasyonun tarihin karanlık sayfalarında yerini alacaktır. Nasıl ki biz bugün 1960 ihtilalini lanetliyorsak, 1971 muhtırasını eleştiriyorsak, 80 darbesine karşı duruyorsak 28 Şubat'ı lanetliyorsak, 17 Aralık ve 25 Aralık'ta yapılanlar da seçilmiş meşru bir iktidarın seçim dışında seçim endesli bir şekilde düşürülme ve çalışmasıdır ve bu sebeple darbedir, lanetliyoruz."

Komisyon üyesi olabilmek için yasa gereği 17 ve 25 Aralık operasyonları hakkında TBMM Genel Kurulu'nda hiç konuşmamış olmak şartı aranıyor.

Darbeci paşadan Erdoğan'a teşekkür ve destek mesajı

İrtica ile Mücadele Eylem Planı'nda ıslak imzası bulunan Dursun Çiçek oldu. Anayasa Mahkemesi'nin "hak ihlali" kararı sonrası tahliye olan Balyoz Darbe Planı davası sanıklarından Emekli Kurmay Albay Dursun Çiçek, yaşadıklarını "paralel kumpas" olarak özetledi ve 17 Aralık operasyonunun hükümete yönelik bir darbe girişimi olduğunu söyledi.

Çiçek, Başbakan Erdoğan ve siyasi iktidara teşekkür ederken şu ifadeleri kullandı: "Örgütle mücadele konusunda son 6 aydır gösterdiği kararlı ve azimli tutumdan dolayı ve Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru hakkının konmasından dolayı Başbakan'a ve tabii nezdinde siyasi iktidara teşekkür etmek bir borçtur."

Darbecilerle kolkola

Hükümet, 17 ve 25 Aralık operasyonlarının "komplo", "darbe girişimi" olduğunu iddia edebilmek için, Ergenekon ve Balyoz gibi darbe davalarını da "millî orduya kumpas" ilan etmişti. Buna göre, darbeci generalere yönelik operasyonlar, tutuklamalar ve soruşturmalar, Başbakan'ın ifadesiyle "paralel yapının görevini icra etmesi" idi.

Son birkaç ayda tüm TSK komutanlarının serbest bırakılması, AKP'nin bu merkezi siyasi hattının sonucuydu. Dışarı çıkan birçok darbeci ve Ergenekoncu isim, hükümete "cemaate karşı savaş"ta destek vereceklerini açıklamışlardı.

sosyalizm sohbetleri

Homofobi ve transfobi normal mi?

Homofobiye ve transfobiye karşı mücadele bizim için sadece LGBTİ'lerin haklarının anayasayla güvence altına alınması veya ayrımcılığın, şiddetin son bulması mücadelesi değil. Aynı zamanda başka bir dünya, başka bir toplum hedefimizin bir parçası. Bütün özgürlüklere sahip çıkmakla kalmayıp, bugün hayal olarak görülen birçok şeyin insanlığın gündelik hayatının 'normali' olduğu bir toplum için vermek zorunda olduğumuz bir mücadele başlığı.

LGBTİ'lere yönelik ayrımcılığa karşı mücadeleyi yükseltmenin ve taleplerin kazanılması için harekete omuz vermenin yani sıra homofobi ve transfobinin neden var olduğunu, kökenini ve nasıl geliştiğini açıklayabilmek de önemli.

Homofobik ve transfobik fikirler kapitalizmin ezilenleri, işçi sınıfını bölme yani haklarını kazanmak için birleşme ihtimalini yok etme stratejisinin bir parçası. Marx'ın dediği gibi 'egemen fikirler egemen sınıfın fikirle-

ridir'.

Yani toplumda hâkim olan milliyetçi, cinsiyetçi fikirler gibi homofobi ve transfobi de kapitalist sistemin devamlılığı için bizzat üretilen fikirlerdir. Bu yüzden kapitalizme karşı mücadeleden bağımsız bir LGBTİ mücadelesinin kazanma şansı yok.

Bugünün dünyasında normal olarak gösterilen tek eşli aile kurumu gibi heteroseksüel cinsellik de insanlık tarihinin bütününde varolmadı. Kapitalist üretim biçiminin sürekliliğini sağlamak için 19. yüzyılın ortalarından itibaren heteroseksüel ilişkinin norm olduğu aile kurumunun yaygınlaştırılması egemen sınıfların bir ihtiyacıydı. Aile kurumunun yüceltilmesi için kadınları ve LGBTİ'leri baskı

altında tutan egemen ahlak anlayışı toplumun hâkim fikri haline getirildi.

İngiltere ve Almanya gibi dönemin en gelişmiş kapitalist ülkelerinde erkekler arası ilişki yasaklandı.

Oscar Wilde gibi birçok kişi bu yasak nedeniyle yargılandı. Yeni ahlak anlayışının toplumun 'normali' haline gelmesi patronların yayınladığı kararnamele olmadı. Bir günde gelişmedi elbette. Birçok baskı yöntemi kullanıldı.

1969'da gerçekleşen Stonewall isyanından bu yana süren LGBTİ mücadelesinin sonucunda bugün dünyanın pek çok yerinde birçok şey kazanıldı. Son yıllarda kapitalizm LGBTİ hareketinin politik yönünü köreltmeye,

soğurmaya çalışıyor. Birçok ülkede kariyer basamaklarını tırmanan basarı hikâyeleri veya evliliğin yasallaşması ön plana çıkartılıyor.

Neoliberalizm adeta kamusal alanları özelleştirme politikasının bir benzerini kullanarak meseleyi özel sektöre, pembe pazara devrediyor. Ancak üretilmiş ahlak anlayışı hala canlı.

Translara yönelik ayrımcılık ve homofobik söylemler sürüyor.

LGBTİ hareketi antikapitalist mücadelenin bir parçasıdır. Bütün baskı biçimlerine karşı özgürlük mücadelelerini birleştirmeliyiz. Özgürlük taleplerinin hiyerarşik bir sıraya dizilmesine karşı çıkmalıyız.

Meltem Oral